

En l'actualitat gaudeix traduint i segons explica una experiència molt enriquidora. El juny de l'any passat, 2016, es publicà *Stéphane Mallarmé, Per a una tomba d'Anatole*, traduït conjuntament amb Josefa Contijoch, i al setembre del mateix 2016, *L'arrelament de Simone Weil*.

Ofegaré el sentiment / d'aquella estranya tarda / blava i ferida / amb l'incessant silenci / abans volgut. / Ara ho faré, / fins que el cor surti, / com una cosa requerida, / del seu incert camí.

Club de lectura de poesia

BIBLIOTECA CENTRAL XAVIER AMORÓS

Violència intervinguda de Rosina Ballester Figueres

Dilluns 27 de març

a 2/4 de 7 de la tarda
Amb la presència de l'autora

BIBLIOTECA CENTRAL
XAVIER AMORÓS
REUS

Rosina Ballester Figueres, neix a les Borges del Camp l'any 1949.

És llicenciada en infermeria, estudià Filologia Catalana i Castellana a la URV de Tarragona. S'estrenà en poesia molt aviat i a partir dels vint anys inicia el seu períple poètic publicant en castellà en diverses revistes literàries.

Aviat donà testimoni escrit, en poemes més aviat curts i condensats -obviant floritures innecessàries- la insatisfacció i desencís de viure.

Resident a Menorca des de l'any 1977, segons explica, notà molt les restriccions de tot tipus ja que a les illes fou molt més accentuat. L'any 1991 va publicar en castellà el recull de poesia *Notas de urgencia* amb pròleg de Jordi Llovet, i el següent *Visitando a la muerte*, (1994) prologat per José García Nieto.

Fou amb *La dormició*, (2003) amb pròleg de D. Sam Abrams que s'estrenà en català, seguit de *Matèria*, (2005). Amb *Violència intervinguda* va obtenir el Premi Cadaqués a Rosa Leveroni 2005, publicat a l'any següent. Si ens centrem en ell, aquesta violència intervinguda suposa la forma més directa d'intervenir sobre uns fets reals de violència -dita de gènere- i en els poemes, ens mostra tot allò que si mai no se'ns conta romandrà enclaustrat.

Conversar amb Rosina Ballester és com gaudir d'una tarda reposada i lluminosa, perceps com s'inunda el teu esperit d'una pau inusitada; la seva humanitat traspua pertot, qualitat només concedida als personatges avesats a observar i experimentar la vida en pròpia pell, com viure a tocar degut a la seva feina, la malaltia, el dolor, la mort. L'any 2008 es publicà *La reixa*.

[No és gens fàcil concentrar en poemes de dos o tres versos allò

que un vol expressar però ella sap transmetre l'emoció d'un sentiment, les ferides de la raó, la tendresa del paisatge, el llampec d'una il·luminació.] Són paraules del poeta Ponç Pons bon amic de l'autora quan parla de Vestigis obra que prologà i amb el que l'autora guanyà l'any 2009 el XII Premi de Poesia Parc Taulí, publicat l'any 2010. Llibre de poemes concebut amb un to poètic que recorda als escriptors d'haikus, humil, aparentment senzill, precís i condensat, profund, intel·ligent, i això només ho fan els bons poetes més enllà de modes, tendències o estils.

La Rosina Ballester em sembla absolutament autèntica, una menorquina de cor i d'adopció que quan allunyada d'allí per motius de feina, deix testimoni en els seus versos tot l'enyor del seu refugi idealitzat de Menorca, integrada plenament com ens ho mostra en cada paraula. És de les que quan escriuen llegeixen i utilitza el llenguatge d'una manera exigent mostrant-nos a la dona apassionada que intuïm en la seva poesia compromesa amb el món. És de les que s'hi deixen la vida en cada poema; crear i destil·lar poesia també l'entén com un deure moral, una exigència ètica i escriu per deixar constància d'una vida que es genera i es concreta en poesia.

“He acabat la llibreta dels deures / i té / són certs aquests vestigis.” Vestigis d'un present que es fa passat i queden escrits per al futur.

El darrer lliurament de l'autora titulat *Els dies fosos* (2014) ens presenta els poemes encara més reduïts, l'essència d'allò que resta de consumir el temps. Perquè al capdavant el que compta no és el procés vital? Llavors el poema n'és el pòsit universal de presències, vivències, experiències.